

SOMAN CHAINANI crede în povești chiar mai tare decât copiii din Gavalton. Când studia la Harvard, și-a creat propriul domeniu de cercetare legat de „povești” și și-a scris teza de licență despre de ce sunt femeile personaje negative atât de irezistibile în povești.

Primele sale două romane *The School for Good and Evil* (*Școala pentru Bine și Rău*) și *The School for Good and Evil: A World without Princes* (*Școala pentru Bine și Rău: O lume fără prinți*) și-au făcut debutul pe lista de bestselleruri a *New York Times*. Seria a fost tradusă pe șase continente și va fi transpusă într-un film de amploare produs de Universal Studios.

Chainani este totodată un scenarist apreciat de critică, un absolvent al MFA Film Program de la Columbia University. A primit cel mai de seamă premiu oferit de școală, și anume FMI Fellowship. Filmele lui au rulat la mai mult de 150 de festivaluri de profil din întreaga lume, câștigând peste 30 de premii ale juriului și publicului. Pentru scenariile sale, a primit distincții de la Big Bare Lake, New Draft, Cape Foundation, Sun Valley Writers' Conference și mult râvnitul Shasha Grant, oferit de un juriu internațional din industria filmului.

Când nu spune povești sau nu predă la New York, Soman e un jucător pătimaș de tenis – vreme de zece ani nu a pierdut niciun meci în prima rundă a unui turneu. Apoi a început să scrie *Școala pentru Bine și Rău*. Acum pierde tot timpul.

SOMAN CHAINANI

Ilustrații de Iacopo Bruno

Traducere din engleză
de Mihaela Sofonea

arthur

Volatilizându-se către casă cu prințul ei uluit, Agatha se uită la Directorul Școlii care îi aruncă un rânjet batjocoritor și o strânse pe Sophie cu mâna lui rece, de piatră. Se desprinseră de la pământ, îndepărtându-se spre turnul lui din cer. Privirile Sophiei și ale Agathei se întâlniră pentru ultima oară, dar niciuna nu țipă după cealaltă.

Cândva iubindu-se cu adevărat, cele două fete se despărțiră acum ca niște străine, fiecare în brațele unui băiat, Binele cu Binele, Răul cu Răul...

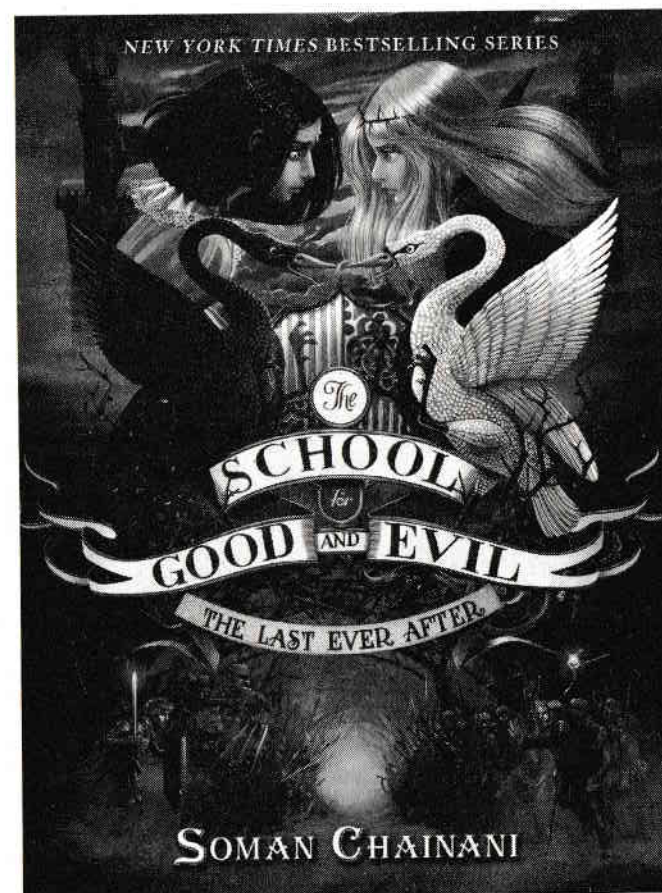
Împlinindu-li-se dorințele amândurora.

Cuprins

Capitolul 1 <i>Sophie își pune o dorință</i>	13
Capitolul 2 <i>Agatha își pune și ea o dorință</i>	31
Capitolul 3 <i>Firimituri</i>	46
Capitolul 4 <i>Glugile roșii</i>	61
Capitolul 5 <i>Cealaltă școală</i>	83
Capitolul 6 <i>Numele ei este Yara</i>	104
Capitolul 7 <i>Vrăjitoarele ticluiesc un plan</i>	121
Capitolul 8 <i>Neiertată</i>	141
Capitolul 9 <i>Simptomele revin</i>	162
Capitolul 10 <i>Îndoiala</i>	180
Capitolul 11 <i>Drumuri întretăiate</i>	197
Capitolul 12 <i>Oaspetele nepoftit</i>	213
Capitolul 13 <i>Clubul de lectură din Sala pentru Cină</i>	241
Capitolul 14 <i>Vraja pierdută a lui Merlin</i>	261
Capitolul 15 <i>Cele cinci reguli</i>	280
Capitolul 16 <i>Un băiat pe orice alt nume</i>	296
Capitolul 17 <i>Două școli, două misiuni</i>	311
Capitolul 18 <i>Istoria secretă a lui Sader</i>	333

Capitolul 19 <i>Încă două zile</i>	349
Capitolul 20 <i>Un pas înainte</i>	366
Capitolul 21 <i>Lumina roșie</i>	384
Capitolul 22 <i>Ultima venită</i>	412
Capitolul 23 <i>Moarte în pădure</i>	423
Capitolul 24 <i>Demascarea ticăloșilor</i>	452

Cândva cele mai bune prietene,
Sophie și Agatha au crezut că finalul lor
a fost pecetluit odată ce au pornit
pe drumuri diferite, dar povestea lor
e pe cale să fie rescrisă.

Citește un fragment din Școala pentru Bine și Rău:
Ultimul până la Adânci Bătrâneți

LBRIS

We know
books

PARTEA ÎNTÂI

CAPITOLUL 1

Sophie își pune o dorință

Rămâi cu o neliniște după ce prietena ta cea mai bună încearcă să te ucidă.

Dar când se uită la statuile aurii, a ei și a Sophiei, care străjuiau piața scăldată în soare, Agatha alungă sentimentul.

— Nu știu de ce trebuie să fie un musical, spuse ea, strănutând din pricina garoafelor de pe rochia roz.

— Să nu transpirați în costume! strigă Sophie la un băiat care se zbătea într-un cap feroce de câine, din ghips, în vreme ce fata legată de el umbla poticnindu-se, cu un cap de câine drăgălaș tras peste ochi.

Sophie prinse doi băieți botezați CHADDICK și RAVAN, care încercau să facă schimb de costume.

— Nu aveți voie nici să schimbați școlile!

— Dar vreau să fiu Fericit! bombăni Ravan, trăgându-se de tunica neagră ponosită.

— Peruca îmi dă mâncărimi, scânci Beatrix, înfigându-și unghiile în meșa blondă.

— Mama nu va ști că sunt eu, se smiorcăi un băiat care purta masca argintie și strălucitoare a Directorului Școlii.

— ȘI SĂ NU AUD CĂ VĂ BOSUMFLAȚI DIN PRICINA ROLURILOR! tună Sophie, distribuind-o pe fiica potcovarului în rolul lui Dot, înainte de a-i îndesa în mâini două înghețate de ciocolată, pe băț. Trebuie să te îngrași zece kilograme până săptămâna viitoare.

— Ai spus că va fi ceva restrâns, zise Agatha, uitându-se la un băiat care se clătina pe o scară, pictând doi ochi verzi cunoscuți pe cortul imens al teatrului. Ceva de bun-gust pentru aniversare.

— *Toți* băieții din orașul ăsta sunt tenori? zbieră Sophie, scrutând băieții cu aceiași ochi. Trebuie să i se fi schimbat *cuiva* vocea! Trebuie să îl poată juca *cineva* pe Tedros, cel mai chipeș și fermecător prinț din...

Se întoarse și îl văzu pe Radley, roșcovanul cu dinți de iepure în pantaloni strâmți, umflându-și pieptul. Sophie pufni și îl alese să joace rolul lui Hort.

— Nu pare că va fi ceva restrâns, spuse Agatha mai tare, uitându-se la două fete care trăgeau pânza de pe un ghișeu de bilete, cu douăzeci de exemplare în neon ale feței Sophiei. Și nu pare de bun-gu...

— *Lumini!* strigă Sophie către doi băieți atârnați de frânghii...

Agatha se răsuci pe călcâie auzind explozia asurzitoare. Printre degete, se uită la cortina de catifea din spatele lor, pe care erau presărate o mie de becuri incandescente, alcătuind mesajul:

Musicalul BLESTEME!

Rol principal, scenariu, regie, producție: Sophie

— Este prea ștearsă pentru gala finală? întrebă Sophie, răsucindu-se spre Agatha într-o rochie de bal indigo, cu frunze aurii delicate, un pandantiv de rubin în jurul gâtului și o tiară din orhidee albastre. Asta-mi amintește de... Poți cânta în cor?

Agatha se umflă ca o căpușă.

— Ți-ai pierdut mințile? Ai spus că va fi un tribut adus copiilor răpiți, nu o farsă jalnică! Nu știu să joc, nu știu să cânt și iată-ne făcând o repetiție generală pentru un spectacol de bălci care nici măcar nu are scenar... Ce-i AIA?

Arată spre șiragul de cristale roșii de pe rochia Sophiei.

Regina Balului

Sophie o privi țință.

— Doar nu te aștepti să spun povestea noastră așa cum s-a întâmplat, nu?

Agatha se încruntă.

— O, Agatha, dacă nu ne sărbătorim singure, cine o va face? spuse Sophie exasperată, uitându-se spre amfiteatrul gigantic. Suntem Distrugătoarele din Gavaldon ale Blestemului! Cele care îl vor ucide pe Directorul Școlii! De neoprit! Mai legendare decât legendele! Așadar, unde este palatul nostru? Unde sunt sclavii noștri? La aniversarea răpirii noastre din acest orașel odios ar trebui să

ne adore! Ar trebui să se închine în loc să bănăne de colo-colo cu văduve grase și prost îmbrăcate!

Vocea ei răsuna pe deasupra scaunelor goale de lemn. Se întoarse și văzu că prietena ei o studiază.

— Bătrânii i-au acordat permisiunea, nu-i așa? spuse Agatha.

Chipul Sophiei se întunecă. Se răsuci iute pe călcâie și începu să le dea actorilor partituri.

— Când este? întrebă Agatha.

Sophie nu răspunse.

— Sophie, când este?

— A doua zi după spectacol, spuse ea, aranjând ghirlandele pe un altar gigantic. Dar s-ar putea să se schimbe când vor vedea bisul.

— De ce? Ce este la bis?

— Sunt împăcată, Aggie. Am făcut pace.

— Sophie. Ce este la bis?

— Este bărbat în toată firea. Liber să ia propriile decizii.

— Iar spectacolul ăsta nu are nimic de-a face cu încercarea de a opri nunta tatălui tău.

Sophie se învârti.

— De ce ai crede așa ceva?

Agatha se uită încruntată spre babornița grasă și fără căpătâi, gârbovită sub un vâl, la altar, pe care era însemnat numele Honora.

Sophie îi întinse Agatheii partitura.

— Dacă aș fi în locul tău, aș învăța să cânt.

Când se întorseseră din Pădure, în urmă cu nouă luni, avusese loc o hărmălaie înfricoșătoare. De două sute de

ani, Directorul Școlii răpea copii din Gavaldon pe care îi aducea la Școala sa pentru Bine și Rău. Dar, după ce atâția copii fuseseră pierduți pentru totdeauna, lăsând în urmă nenumărate familii devastate, două fete găsiseră calea înapoi. Oamenii doreau să le sărute, să le atingă, să le înalțe statui, de parcă ar fi fost niște zeițe căzute din ceruri. Pentru a satisface cererea, Consiliul Bătrânilor sugerase ca la biserică, după slujba de duminică, să se organizeze o sesiune de autografe sub supraveghere. Întrebările erau mereu aceleași: „V-au torturat?“, „Sunteți sigure că blestemul a fost rupt?“, „L-ați văzut pe fiul meu?“

Sophie s-a oferit să îndure toate acestea de una singură, dar, spre surprinderea ei, Agatha se înființa de fiecare dată. Într-adevăr, în primele luni, Agatha dădea zilnic interviuri pentru pergamentul orașului, o lăsa pe Sophie să o gătească și să o acopere cu un strat gros de machiaj, îndurând politicoasă copilașii pe care prietena ei îi ura.

— Purtători de boli, mormăia Sophie, tamponându-și nările cu eucalipt înainte să semneze o nouă carte.

Observă că Agatha îi zâmbise unui băiat în timp ce semna exemplarul din *Regele Arthur*.

— De când îți plac copiii? mârâi Sophie.

— De când imploră să o vadă pe mama, acum că sunt bolnavi, spuse Agatha, dându-și la iveală petele de ruj de pe dinți. N-a mai avut atâția pacienți în viața ei.

Dar odată cu venirea verii, mulțimea se rărise. Fusesse ideea Sophiei să facă afișe.

Agatha căscă ochii mari la semnul de pe ușa bisericii.

— Sărut gratuit?

— Pe cărțile lor de povești, răspunse Sophie, țuguindu-și buzele de un roșu țișător într-o oglindă de buzunar.

— Nu așa sună, spuse Agatha, trăgând de rochia strâmtă pe care i-o împrumutase Sophie.

Rozul era vizibil absent din garderoba prietenei sale după ce se întorseseră, căci îi amintea pare-se de vremea când fusese o vrăjitoare cheală și fără dinți.

— Ascultă, suntem răsuflați, zise Agatha, trăgând din nou de bretelele rochiei. E timpul să revenim la normal ca toți ceilalți.

— Poate că ar trebui să mă ocup doar eu de treabă săptămâna asta, spuse Sophie, ridicând ochii din oglindă. Poate că îți vor simți lipsa de entuziasm.

Însă nimeni, în afară de puturosul de Radley, nu apărură în duminica aceea și nici săptămâna următoare, când afișele Sophiei anunțau că fiecare autograf avea să

fi însoțit de un „dar intim“, nici săptămâna de după, când promitea și o „cină privată“. La venirea toamnei, indicatoarele cu „Dispărut“ din piață fuseseră date jos, copiii își aruncaseră cărțile de povești în dulapuri, iar domnul Deauville pusese un afiș cu „Ultimele zile“ în vitrina magazinului, căci nu mai primise nicio poveste nouă din Pădure pe care să o pună în vânzare. Acum fetele nu erau decât două fosile ale blestemului. Până și tatăl Sophiei încetase să mai calce ca pe ouă. De Halloween, i-a spus fiicei sale că primise permisiunea Bătrânilor de a se căsători cu Honora. Sophiei nu i-o ceruse niciodată.

În timp ce înainta grăbită prin rafalele apăsătoare de ploaie, Sophie privi încruntată spre statuia ei cândva strălucitoare, pătată de găinaț care acum începuse să se scurgă. Se spetise pentru ea. O săptămână își pusese măști cu ouă de melc și făcuse cure cu suc de castravete, astfel încât sculptorul să o surprindă exact cum trebuia. Iar acum, iat-o, devenise closetul porumbeilor.

Privi înapoi la chipul ei pictat care radia în depărtare pe cortul teatrului și scrâșni din dinți. Spectacolul îi va aminti tatălui ei cine avea întâietate. Avea să le reamintească asta tuturor.

Sophie lăsă în urmă piața, îndreptându-se spre străduțele cu case spălate de ploaie, din ale căror coșuri se răsfirau fuioare de fum, și știu ce mânca fiecare familie la cină: șnițel de porc cu sos de ciuperci în casa lui Wilhelm, carne de vită și supă cremă de cartofi în casa lui Belle, linte cu bacon și igname murate la Sabrina... Mâncarea pe care tatăl ei o îndrăgea, dar nu o putea mânca niciodată.

„Bun.“ N-avea decât să moară de foame din partea ei. Înaintând pe stradă spre casă, Sophie căută să inspire mirosul bucătăriei reci și goale, miros care îi amintea tatălui ei de ce pierduse.

Doar că bucătăria nu mai mirosea deloc a gol. Sophie inspiră din nou, simți miros de carne și lapte și se trezi alergând spre ușă. O dădu de perete...

Honora ciopârțea coaste de porc proaspete.

— Sophie, gâfâi ea, ștergându-și mâinile grăsuțe. A trebuit să închid la Bartleby... Mi-ar prinde bine puțin ajutor...

Sophie o privi țintă, fără să o vadă.

— Unde-i tata?

Honora încercă să-și aranjeze părul înfioat și pudrat cu făină.

— Ăă, înalță cortul cu băieții. S-a gândit că ar fi plăcut dacă am lua cina împre...

— Cort? Întrebă Sophie și dădu fuga spre ușa din dos. Acum?

Ieși în goană în grădină. În rafalele ploii, cei doi băieți ai văduvei înfingeau câte un țăruș prins cu sfoară în pământ, în vreme ce Stefan încerca să prindă cortul alb umflat de vânt în jurul unui al treilea țăruș. Însă exact când reuși, cortul se rupse, îngropându-l laolaltă cu cei doi băieți sub el. Sophie îi auzi râzând, apoi tatăl ei scoase capul de sub pânză.

— Exact de ce-aveam nevoie. Al patrulea om!

— De ce înălțați cortul? Întrebă Sophie cu un ton glacial. Nunta este săptămâna viitoare.

Stefan se îndreptă și își dresе glasul.

— Este mâine.

— Mâine? făcu Sophie și se albi. Măinele *ăsta*? Cel de după azi?

— Honora a spus că ar trebui să o facem înainte de spectacolul tău, răspunse Stefan, trecându-și mâna prin barba care începea să-i crească. Nu vrem să distragem atenția.

Sophie simți că i se face rău.

— Dar... cum puteți...

— Nu îți face griji pentru noi. Am anunțat schimbarea datei la biserică, iar Jacob și Adam, iată-i, vor înălța cortul într-o clipită. Cum a fost repetiția?

Îl îmbrățișă pe băiatul de șase ani, lipindu-l de piciorul muscular.

— Jacob a spus că se vedeau luminile de pe verandă.

— Le-am văzut și eu! spuse Adam, care avea opt ani, îmbrățișându-l din partea cealaltă.

Stefan îi sărută pe creștet.

— Cine ar fi crezut că voi avea doi prințișori? șopti el.

Sophie își privi tatăl, cu inima în gât.

— Haide, spune-ne despre ce e vorba în spectacolul tău, zise el zâmbindu-i.

Însă, deodată, Sophiei nu-i mai păsa deloc de spectacolul ei.

La cină aveau o friptură delicioasă, cu broccoli perfect gătit, salată de castraveți și o tartă cu afine, fără făină, dar ea nu se atinse de nimic. Stătu țeapănă, uitându-se încruntată la Honora, peste masa plină ochi, în sunetul tacâmurilor.

— Mănâncă, o îndemnă Stefan.

Lângă el, Honora se freca pe gușă, evitând încruntăturile Sophiei.

— Dacă nu ți place...

— Ai făcut ce ți place, spuse Stefan cu ochii la Sophie.

Mănâncă.

Fata nu mănâcă. Peste clinchete se așternu tăcerea.

— Pot să mănânc eu friptura ei? întrebă Adam.

— Tu și mama ați fost prietene, nu-i așa? îi spuse Sophie Honorei.

Dumicatul de carne îi rămase văduvei în gât. Stefan se încruntă la Sophie și deschise gura să răspundă, dar Honora îl prinse de încheietură. Își tamponă buzele uscate cu un șervet murdar.

— A fost prietena mea cea mai bună, îngăimă ea zâmbind și înghițind din nou. Vreme îndelungată.

Sophie îngheță.

— Mă întreb ce s-a întâmplat între voi.

Zâmbetul Honorei dispăru și plecă fruntea spre furie. Sophie nu-și desprinsese privirea de la ea.

Furculița lui Stefan zdrăngăni pe masă.

— De ce nu o ajuți pe Honora la magazin după școală?

Sophie așteptă ca Adam să îi răspundă, apoi văzu că tatăl ei o privea în continuare pe ea.

— Eu? se albi Sophie. Să... o ajut?

— Bartleby a spus că soției mele i-ar prinde bine o mână de ajutor, continuă Stefan.

Soția. Asta fu tot ce auzi Sophie. Nu hoată. Nu va-gaboandă. *Soția.*

— După nuntă și după ce se termină spectacolul, adă-ugă el. Te vei întoarce la o viață normală.

Sophie se răsuci spre Honora, așteptându-se să fie la fel de șocată ca ea, dar nu făcea decât să-și strecoare castraveții printre buzele uscate.

— Tată, vrei să... să – Sophie își găsea greu cuvintele – să fac *u-u-unt*?

— Pune puțină carne pe vrejurile alea de brațe, răs-punse tatăl ei între îmbucături, în vreme ce Jacob și Adam își comparau bicepșii.

— Dar sunt faimoasă! țipă Sophie. Am admiratori... am o *statuie*! Nu pot să muncesc! Nu cu *ea*!

— Atunci poate-ar trebui să-ți cauți altă casă, zise Stefan curățând carnea de pe un os. Atâta timp cât faci parte din familia aceasta, vei contribui. Sau băieții vor fi fericiți să îți preia camera.

Sophie icni.

— Acum *mănâncă*, o repezi el, rostind cuvintele cu atâta asprime că fu nevoită să se supună.

Uitându-se la Agatha care își îmbrăca vechea rochie neagră și lălăie, Verdeș mârâi suspicios, sugând câteva oase de păstrăv în colțul încăperii umede.

— Vezi? Aceeași Agatha de demult.

Trânti capacul cufărului peste hainele împrumutate de la Sophie, îl împinse lângă ușă și îngenunche să mân-gâie pisica cheală și zbârcită.

— Așa că acum poți să fii drăguț din nou.

Verdeș sâsâi enervat.

— Eu sunt, spuse Agatha, încercând să îl mângâie. Nu m-am schimbat deloc.

Verdeș o zgârie și o luă din loc.

Agatha își frecă urma proaspătă de pe mână, ivită printre altele care nu apucaseră să se vindece. Se așeză pe pat, iar Verdeș se ghemui într-un colț verde și igra-sios, cât de departe putu de ea.